

Пише: Ђорђе Вукадиновић
уторак, 12 јануар 2021 01:00

„Могу вам рећи један ексклузиван налаз, такорећи, „испод чекића“. Према нашем последњем истраживању, које је још у току, разлика између оних који кажу да „подржавају власт“ и оних који кажу да су „за промене“ и против власти није већа од 5-7 процената (говоримо о Србији у целини)“.

– То је друга страна и наличје оне режимске приче о опозиционим „тачкицама“. Но, проблем је што ти који кажу да су „за власт“ на изборе сигурно излазе и знају за кога гласају, док ови други за излазак тек треба да нађу мотив и фаворита. Главни циљ Вучићеве кампање у 2021. години биће да то по сваку цену спречи. А наш би, ваљда, онда требало да се подразумева, каже између осталог у разговору за Данас Ђорђе Вукадиновић, уредник Нове српске политичке мисли и један од оснивача Удружене опозиције Србије.

Да ли УОПС још постоји након медијског разлаза Ђиласа и Јеремића?

– Удружена опозиција Србије постоји, али је, искрено говорећи, у стању приличне хибернације. С тим да ја уопште то не гледам као неки опозициони дерби, па се разврставамо ко је за Звезду, а ко за Партизан.

Пише: Ђорђе Вукадиновић
уторак, 12 јануар 2021 01:00

У овом конкретном случају око састављања и подношења опозиционих захтева мој став је био ближи Јеремићу и већини колега из УОПС-а. У неком другом случају, на пример, око формирања заједничке одборничке групе, мислим да је ССП био више у праву. Али све је то релативно небитно.

Уосталом, сигуран сам да су односи Ђиласа и Јеремића знатно бољи него односи Вучића и Стефановића, или Владимира Ђукановића и Зоране Михајловић.

Уосталом, сигуран сам да су односи Ђиласа и Јеремића знатно бољи него односи Вучића и Стефановића, или Владимира Ђукановића и Зоране Михајловић. А сви они су, подсећам, чланови једне те исте, владајуће странке, док су овде у питању две различите странке и један више него лабави опозициони савез.

Све у свему, верујем да ће се, на крају баладе, и један и други наћи у истом опозиционом фронту. Јер, ако нас је искуство до сада ичему научило, онда је то да се против оваквог режима може борити само јединственим и јасно опозиционим фронтом. Све друго се своди само на сакупљање мрвица бачених са стола власти.

Колико је добро за Србију да свака појединачна странка са својом платформом иде на преговоре око изборних услова са представницима власти. Могу ли се онда очекивати неке гаранције да ће захтеви опозиције бити испуњени?

– Мислим да је ту у питању један хотимичан или нехотичан спин. Нема никакве гаранције да ће захтеви бити испуњени, ко год да их поднесе.

У принципу, боље би било, а колико схватам и потенцијалним европским посредницима је то једноставније, да захтев буде јединствен. Али ако нема јединствене опозиције – а за сада је нема – и ако нема чак ни релативног консензуса око тога ко јесте, а ко није опозиција, онда нема ни разлога да се фолирамо око „заједничких захтева“.

Пише: Ђорђе Вукадиновић
уторак, 12 јануар 2021 01:00

А режим ће ионако прихватити само оне захтеве на које буде принуђен, било притиском од стране међународних посредника, било притиском са улице. А за сада нема баш много назнака ни једног ни другог. Но, верујем да ће се ствари у том погледу доста мењати наредних месеци.

Да ли се то опозиција вратила на сам почетак пре оснивања Савеза за Србију и да ли је сада шест месеци после избора важно ко је на њима учествовао, а ко није, кад коначно сву власт има СНС?

– Мислим да политички ипак јесте прилично важно – бар када се ради о односима на опозиционој сцени. (Мада се слажем да то не може бити једини критеријум опозиционог разврставања, али се не може ни потпуно игнорисати.) Јер нису ово били баш сасвим обични и нормални избори.

Пише: Ђорђе Вукадиновић
уторак, 12 јануар 2021 01:00

Да је ико од ових – било „левих“, било „десних“ – који су на те изборе изашли успео да уђе у парламент, били би данас ако не баш већи портпароли власти, а оно свакако жешћи критичари „бојкоташа“ и „ванпарламентарне опозиције“ него што су Владимир Ђукановић, Ивица Дачић и Александар Мартиновић заједно.

Бојкот је имао своју политичку цену и своје ризике. Бојкоташи су платили одређени цех, али и стекли неки политички капитал који, узгред речено, већ неколико месеци проћердавају. Не кажем ни да су сви који су изашли били у истој мери „колаборанти“. Али, реално говорећи: Да је ико од ових – било „левих“, било „десних“ – који су на те изборе изашли успео да уђе у парламент, били би данас ако не баш већи портпароли власти, а оно свакако жешћи критичари „бојкоташа“ и „ванпарламентарне опозиције“ него што су Владимир Ђукановић, Ивица Дачић и Александар Мартиновић заједно.

А неки су, богме, то чак и овако. И заиста је помало наивно и мазохистички очекивати да ће у новом извлачењу понашати другачије. Већина њих ће и у новој изборној трци имати опет максималан ветар у леђа од стране режима и режимских медија – и то је логично. Али не морамо барем и ми у томе да саучествујемо.

Док се опозиција бави тиме ко је права, ако лажна опозиција, Вучић се хвали сопственим рејтингом и подсмева тачкицама које представљају опозицију.

– Није спорно да СНС има највећу подршку (мада ипак не ни приближно толику са коликом баратају прорезимски истраживачи), и да је Вучић најпопуларнији лидер.

Но, тај резултат би био много кредибилнији да је остварен у иоле равноправним и демократским условима.

Овако баш и не вреди много – чега је и сам Вучић вероватно свестан, па зато и жели да „дијалогом“ и најавом нових избора колико-толико амортизује примедбе о нелегитимности владе и актуелног скупштинског сазива.

Пише: Ђорђе Вукадиновић
уторак, 12 јануар 2021 01:00

